

[Gert Petersen.]

fra vor side. Den anden anklage er, at man benytter sig af udemokratiske fremgangsmåder. Hr. Lembourn ville ganske vist ikke stemme for det af mig stillede dagsordensforslag, fordi han mente, det var udemokratisk. Det er det kun, hvis man fortolker demokratiet som noget meget, meget snævert parlamentarisk. Hvis man fortolker demokratiet som noget, hvor de forskellige befolkningsgrupper må have visse rettigheder, igennem årtier tilkæmper sig og erhverver sig visse rettigheder, så er det dette folketingsflertals optræden, som er udemokratisk. For her er tale om, at man med et ganske lille flertal – det havde i øvrigt ikke gjort noget indtryk på mig, om det havde været med et stort flertal – fratager omkring 1 million organiserede lønarbejdere inden for fagbevægelsen retten til at være medbestemmende om deres egne løn- og arbejdsvilkår.

Det er ikke demokratisk, det er at underkende, hvad der findes af andre mekanismer i det her samfund, hvad der findes og er skabt af andre demokratiske mekanismer. Vi kan synes, at de ikke er fuldkomne, vi kan synes, de ikke er tilstrækkelige, vi kan hver for sig slås på vores område for at gøre dem bedre, men det er dog en slags demokratiske mekanismer, og det er dem, som et flertal herinde totalt sætter ud af spillet.

Derfor mener jeg, det er hr. Lembourn, som optræder ikke særlig demokratisk ved at opretholde det indkomstpolitiske synspunkt fra augustforliget, ved at gå imod det af os, af DKP, VS og SF, stillede dagsordensforslag.

Hr. Kjeld Olesen var inde på nogle problemer omkring det, jeg havde sagt. Han sagde, at han havde hørt interesseret på, hvordan jeg brugte LOs afstandtagen. Jeg må sige, det er jeg virkelig forbausset over, idet jeg overhovedet ikke nævnte LO i min tale. Forklaringen må være, enten at hr. Kjeld Olesen har haft sine tanker andre steder og har hørt ligesom et ekko af mine gamle taler – det kan da godt være – eller også, at han har skrevet sit indlæg, før han egentlig havde hørt min tale. Jeg var såmænd ikke inde på LO i denne omgang, men det er da fuldkommen rigtigt, at jeg ved tidligere lejligheder har påpeget, at LO tog afstand fra augustforliget. Nu spørger hr. Kjeld Olesen mig – det har han også spurgt mig om ved tidligere lejligheder, bl. a. i august måned – om jeg er enig med LO i, hvad LO i øvrigt mener om indkomstpolitik. Jeg svarer, ligesom

jeg svarede i august måned, sidst hr. Kjeld Olesen og jeg talte sammen her i denne sal, at det er jeg ikke enig i. Jeg mener, at LO er hoppet på en limpind, derved at man har accepteret princippet om indkomstpolitik.

Jeg var glad, da det så ud til, at LO tog afstand fra den konkrete udmøntning af indkomstpolitik, som folketingsflertallet herinde havde vedtaget, og jeg må sige, at jeg var skuffet – men måske ikke så overrasket – da det viste sig, at LO alligevel ikke tog afstand.

Det kan jo godt have en sammenhæng med, at der er repræsentanter for LO i socialdemokratiets ledelse, og at der er repræsentanter for socialdemokratiet i LOs ledelse. Så finder man åbenbart ud af det i sidste ende.

Videre siger hr. Kjeld Olesen, at socialdemokratiet har en meget stærk tro på, at overenskomsterne kan forhandles igennem på fredelig og normal vis. Ja men det er ikke tro, håb og kærlighed, som afgør disse ting. Vi har en udtalelse fra hr. Svend Haugaard, som er en klar trussel om et overenskomstindgreb, i så fald det andet overenskomstindgreb i træk. Vi havde et i 1975. Hr. Svend Haugaard har lagt op til, at hvis man ikke kan blive enige, så får vi et nyt indgreb i 1977. Vi har spurgt socialdemokratiet, om de vil tage afstand herfra, vi har stillet vores dagsordensforslag for at give socialdemokratiet lejlighed til at tage afstand. Jeg vil godt klarificere – hvis det kan gøre forhandlingerne mindre vanskelige i den socialdemokratiske gruppe – at når vi i dagsordensforslaget skriver, at folketinget bør tilkendegive, at det ikke agter at gribe ind i overenskomstsituationen i 1977, så mener vi naturligvis i afslutningen af overenskomstsituationen 1977, for det er klart, at et vist indgreb det er der desværre allerede sket. Jeg ved ikke, om denne tilføjelse hjælper på de socialdemokratiske overvejelser. Man har åbenbart lagt sig fast på, at man skal klappe sammen og ikke udtale sig, klappe i som en østers. Den tavshed og den afværgedagsorden, man har stillet, hvor man oven i købet bekræfter augustforliget – 2 pct.-rammen, dyrtidstveriet, og hvad ved jeg – kan kun opfattes, som om man i realiteten stemmer nej til det dagsordensforslag, vi har stillet, og som om man ikke vil love fra socialdemokratiske side ikke at gribe ind i overenskomstsituationens afslutning i 1977. Det vil naturligvis interessere dem i Dansk Arbejdsgiverforening, det vil stille dem i en noget stærkere situation, så siger de da nej til alting.